

ningen for sig, den liden af samme Feil, og altsaa er det i denne Henseende ikke værre at gaae den af mig foreslaaede Vej end den, der er foreslaaet af Regjeringen. Forøvrigt mener jeg, at man slet ikke skal gaae ind paa noget af dette; thi der maa kunne ad andre Veie skaffes den Pengeindtægt ved Stempelingen, at man ikke skal kunne paaberaabe sig, at man liden Tab i Indtægter, naar den Gjenstand, man vil beskattes, og hvis Ikte-Beskatning man siger er et Tab, ikke tidligere har været Gjenstand for Beskatning, hvilket netop er Tilfældet med de her omhandlede Policier. — Det er ogsaa min Mening, at Livsfor sikringspolicier ikke bør beskattes, idet jeg heller ikke indseer, at derved tilsigtes en saadan Gevinst som ved andre forskjellige Omsætninger; det er blot en Sikkring af en Værdi, som man ved Udregning af Gjennemsnittet af Livets Varighed er kommen til i pecuniær Henseende at sætte paa en Persons Liv; altsaa finder der ikke her nogen Omsætning Sted, og det henhører saaledes heller ikke under de Gjenstande, der bør henfalde under Stempelskatten, nemlig dem, ved hvilke der finder Omsætning Sted.

Tscherning: Den ærede Minister bemærkede med Hensyn til det Uffnit, som nu foreligger, at man skulde være varlig med Nedsættelserne, idet man, ved at nedsætte for stærkt, let kom til at skaffe saa ringe Indtægter fra Stempelafgiften, at man hellere maatte blive staaende ved den nærværende Stempellov end gaae ind paa den nye. Denne Betragtning, troer jeg, er i sig selv urigtig. Den gaar ud fra den Forudsætning, at man ved Ombannelsen af Stempelloven nødvendigviis skal skaffe en tilsvarende Indtægt til den, der tidligere har været indbunden igjennem Stempelloven; men det kan umuligt være noget rigtigt Udgangspunkt for Betragtningen, naar man har erkjendt Grundlaget for den nærværende Stempellov for høist urigtig og derfor arbejder hen til at faae en Stempellov, som paa en passende og hensigtsmæssig Maade beskatter de forskellige Gjenstande, som kunne være Gjen-

stand for Stempelskat. Den ærede Minister siger, at man, dersom man ikke er forsigtig med Hensyn til Nedsættelserne, vil komme til at faae en saadan Afgang i Statsindtægterne, at man ikke vil kunne være tilfredsstillt derved; men saa ligger det jo for igjennem denne Forhandling, at den Vej at søge Statsindtægter paa er ikke mere den, der svarer til Forholdene, og at man maa søge ind paa en anden. For at bære sig igjennem i den mellemliggende Tid — fra det Tidspunkt, man kommer til den lavere Indtægt som Følge af en forandret Stempellov, og til man kommer til en anden Beskatningslov, som dækker det Mellemliggende — har maastee intet Dieblik været gunstigere end dette. Vi have Overskud paa vore Statsindtægter, og vi vide — eller idetmindste faae vi det at vide om saa Dage — at disse Overskud blive givne bort til Lustcasteller. Der kan altsaa ikke være noget mere Hensigtsmæssigt i dette Dieblik end at komme bort fra slette Beskatningsnormer; selv om de give ringere Indtægter, er det den største Gevinst for Kongeriget i dette Dieblik og den eneste Sikkerhed, man kan vinde ligeoverfor høist uheldige Muligheder. Den af den ærede Minister nævnte Grund kan derfor ikke alene efter min Mening ikke formaae Thinget til at vige tilbage fra at søge at skaffe denne Skattelov til at blive saa god, som den kan blive, uden Hensyn til hvad den indbringer, men vi kunne tværtimod rolig gaae den ringere Indtægt imøde, idet vi i de første Par Aar netop gjøre gode Forretninger ved at savne disse Indtægter og i de kommende vilde være istand til at erstatte dem paa en langt bedre Maade. — Den ærede Minister har, og det har ogsaa den ærede Ordfører, givet saamange gode Grunde for ikke at gaae ind paa Forslaget under Nr. 44, at jeg ikke skal sige et Ord mere derfor — jeg raader ogsaa fra at gaae ind paa det — og det ærede Medlem fra Hjerding (H. Hage) har givet saamange gode Grunde for at gaae ind paa Forslaget under Nr. 66, at jeg ei heller skal høre mig derom, men meget skal anbefale at gaae ind derpaa.